

Never born, never died

Het was 19 januari 1990 en ik zat in de meditatiehal van de ashram in Poona met honderden andere sannyasins, te wachten op de komst van Osho. Het was de dagelijks White Robe Brotherhood bijeenkomst en wij waren allen in het wit. De gezondheid van de meester was zo broos, dat hij vaak niet kwam. Dan werd een scherm neergelaten en keken we naar een video van hem. Op de voorste twee rijen, voor het podium, zaten altijd de vaste medewerkers van de ashram, ook wel de 'Angels' genoemd. Het viel mij op dat die rijen nog leeg waren. Zou er iets zijn? Ondertussen speelde de band mooie muziek. Opeens kwamen door de ingang naast het podium alle Angels tegelijk binnen. Niet grappend en vrolijk zoals gewoonlijk, maar met ernstige gezichten. Het rumoer in de zaal verstomde. De muziek stopte. De lijfarts van Osho, Amrito, beklom het podium met een handmicrofoon. Het werd doodstil en de spanning was voelbaar. In precieze, duidelijke bewoordingen kondigde Amrito aan dat hij slecht nieuws had. Osho was een paar uur geleden overleden, rustig en in volle bewustzijn.

Een schokgolf ging door de hal. Sommige vrouwen gilden, anderen begonnen te huilen en te snikken. Enkele mannen riepen: no, no, NO!! En deze kreet werd door anderen steeds herhaald. Zelf was ik geschokt tot diep in mijn hart. Ik wilde het niet geloven. Hij kon toch niet opeens dood zijn? Had hij niet beloofd tot de eeuwwisseling bij ons te blijven? Allerlei gedachten stormden door mijn hoofd. Amrito stond nog steeds op het podium en maande de luidruchtige zaal tot stilte, wat eindelijk lukte. Hij gaf iedereen opdracht om naar huis te gaan en andere sannyasins te waarschuwen die er nu niet bij waren. Over een paar uur moest iedereen in de meditatiehal bij elkaar komen, waar de Meester opgebaard zou worden en gezamenlijk zouden we lopen naar de crematiegronden aan de rivier, een half uur van de ashram. Daar zou het lichaam van Osho in de open lucht gecremeerd worden, zoals traditie is in India. Amrito herinnerde ons er aan dat bij Osho de dood altijd gevierd wordt.

Het nieuws verspreidde zich razendsnel door Poona. De vele scooterriksja's, die altijd bij de poort stonden, zwermde op eigen initiatief uit en door de stad om elke sannyasin die ze tegenkwamen te informeren en naar de ashram te rijden.

Een paar uur later was de meditatiehal overvol met bedrukte en geschokte, diep bedroefde sannyasins. De sfeer was chaotisch. De muziekgroep probeerde manmoedig met rustige muziek de gemoederen te bedaren. Zelf was ik nog vol ongeloof en speelde met de gedachte dat dit een lugubere practical joke van Osho was om ons te testen. Daar ging het klamboegordijn naast het podium opzij en werd een eenvoudige bamboe draagbaar zichtbaar waarop, volgens traditie, het lichaam van Osho opgebaard lag, mooi gekleed. De baar werd op het podium getild, waarbij zijn muts scheef zakte. Een van de dragers zette snel de muts recht. Niet respectvol, zoals je bij een levende doet, maar bij een dode. Toen pas accepteerde ik dat hij werkelijk overleden was. Het sloeg een gat in mijn hart.

Onder leiding van Amrito werd een stoet gevormd met de muziek voorop, gevolgd door de baar en de sannyasins. Zo verlieten we de poort. Langs de weg stonden honderden Indiërs vol ongeloof te kijken. Sommigen bedroefd en respectvol, anderen bezorgd over de toekomst, want de duizenden sannyasins per jaar vormden hun inkomen.

Bij de rivier was op de crematiegrond al een houtstapel gebouwd, waarop het lichaam van de Meester werd gelegd. Honderden sannyasins stonden er zwijgend of snikkend omheen. Rond het lichaam werd de brandstapel verder afgebouwd. Het laatste werd zijn

gezicht bedekt. Ghee, van gezuiverde boter, werd over de stapel heen gegoten en een broer van Osho stak met een toorts de brandstapel aan. De ghee vatte meteen vlam en spoedig was er een groot vuur. De muziekgroep speelde. Het vuur brandde de hele nacht. De volgende ochtend werd de as verzameld in een grote urn die, met muziek voorop, in optocht naar de ashram gedragen werd en in de kamer geplaatst die daarvoor was gebouwd. Later werd een plakkaat aangebracht met de woorden:

OSHO.
Never Born, Never Died.
Only Visited this Planet Earth
between December 11 1931 – January 19 1990.